

Flyga högt

Vendela och Tove är bästa kompisar. Nu är sommarlovet slut och det är dags att börja skolan igen. Den tredje skoldagen kommer en ny elev till klassen. Hon heter Silja.

När jag kommer tillbaka upp till cykeln är klockan bara fyra. Vi ska inte ses på Kafé Miranda förrän vid halv sex, så jag har gott om tid att duscha och byta om. Engelskaläxan pressar jag framgångsrikt ut ur medvetandet och cyklar istället en liten omväg längs Järnvägsgatan upp mot stationen och den stora järnvägsbron.

Då får jag syn på henne. Först ser jag inte vem det är, bara att någon dåre balanserar på broräcket högt där uppe ovanför spåren. Jag blir kruttorr i munnen av skräck och tvärnitar med cykeln så jag nästan kör omkull.

Det är Silja.

Vad gör man?

Vad skulle Tove ha gjort?

Om man ropar kanske hon ramlar.

Vill hon ramla?

Tankarna snurrar medan jag springer med cykeln runt svängen och uppför bron. Två bilar stannar nästan samtidigt där uppe. En kraftig man i grön skjorta kliver ut ur sin bil. Han viftar upprört mot Silja.

– Är du fullständigt från vettet! skriker han.

Silja vrider på huvudet och vinglar i samma ögonblick till så att hjärtat stelnar i mig.

– Jag ringer polisen! skriker mannen. Nu! Kom ner därifrån!

Den andra bilen står fortfarande stilla, men ingen kliver ur. Däremot kommer ytterligare en bil upp på bron. Den tutar högljutt, samtidigt som Silja hoppar ner från broräcket och skrattande kommer springande åt mitt håll.

– Är du helt jävla galen? flämtar jag mot henne medan jag gör helt om och skyndar efter henne när hon passerar.

Hon saktar ner och skrattar igen.

– Äh, vad gör man när det farligaste man kan göra på det här stället är typ att råka svälja sitt tuggummi?

Skräcken har inte lagt sig och jag känner att jag kramar cykelstyret så att det nästan gör ont i fingrarna. Jag vet inte vad jag ska säga, men jag fortsätter nästan tvångsmässigt att gå bredvid henne, som om jag måste kolla henne så att hon inte gör fler vansinnigheter.

– Den här stan är väl som andra städer, säger jag till slut. Man riskerar livet varje gång man går över gatan eller sätter sig på bussen. Det där du höll på med ... du kunde ju ha slagit ihjäl dig, fattar du väl?

– Självklart. Det är ju det som är poängen. Gör du aldrig lite farliga grejer? Man får en sådan jävla kick!

Jag skakar på huvudet.

– Du är inte klok. *Lite* farliga grejer?

Silja rycker på axlarna och ser sedan på mig från sidan.

– Det är du som heter Vendela, va?

Jag nickar.

– Vad gör man egentligen här om eftermiddagarna?

– Igår var vi vid stranden. Man kan cykla eller ta bussen dit, det är inte alls långt. Annars hänger vi rätt mycket på ett kafé i centrum. Miranda heter det. Eller går till gallerian. Det finns ju rätt mycket affärer och så. Var bodde du innan?

– Stockholm.

– Oj. Varför flyttade ni hit, då?

– Eskil fick ett nytt jobb, så hela min fosterfamilj flyttade hit.

– Fosterfamilj?

Jag ser förvånad på henne. Sådana saker berättar man väl inte för någon man inte känner? Hon bara sa det, som om det vore världens mest självklara sak att hon bor i en fosterfamilj.

Hon nickar.

– De är nya. Jag hade en annan familj förut, men det funkade inte så bra där. Men Eskil och Louise är hur schysta som helst. De har en rätt irriterande sexåring också. Eller, hon är väl bara som ungar är mest, antar jag. Minna, heter hon.

Jag undrar om jag ska våga fråga vad som hänt med hennes riktiga familj, men tänker att det är bäst att låta bli.

– Vi är några som ska ses på Miranda vid halv sex, säger jag istället. Du kan ju komma dit om du har lust. Så du lär känna folk, menar jag.

Hon nickar ivrigt och jag ångrar mig genast lite. Men man måste ju försöka vara bussig också. Dessutom kan hon inte vingla omkring på broräcken om hon är med oss.

– Coolt, säger hon. Var ligger det, sa du?

Jag ger henne en vägbeskrivning. Sedan känner jag att jag är alldeles kläddig av svett. Inte blev det bättre av att hon skrämde livet ur mig nyss.

– Jag ska hem och duscha först, säger jag. Men om du inte hinner ta livet av dig innan dess, så ses vi om en timma då.

Silja skrattar.

– Okej.

Medan jag cyklar hemåt ringer jag upp Tove.

– Är hon total idiot, eller? utbrister hon i luren. Går hon på något?

– Ja, på broräcken, tydligen.

Katarina von Bredow (f. 1967)

Flyga högt, 2011